

TEČA

Teča nije imao mana, sem što nije znao da se oblači. To i nije bogzna kakav problem za visokog, naočitog muškarca skladne građe i upečatljivo pravilnog držanja tela. Teča je imao drugi problem. On se u kući oblačio najnormalnije, ali mu je odeća bivala sasvim drugačija čim bi izašao napolje. Preobražavala se u nešto što nije bila kod kuće. Farmerice, lepi sportski sako, jednostavna lanena košulja i omiljene čelzi cipele na ulici bi postale iznošeni donji deo trenerke, tinejdžerska jakna, večernja košulja i napadne, fluorescentne patike. Ništa ničemu nije odgovaralo vani, unutra – sve je bilo u savršenom skladu. Nijedan izlog u kojem bi se ogledao nije prikazivao odraz svojstven njegovim kućnim ogledalima. Svaki put kad bi on bio u pitanju, ispadalo je da se izlozi i ogledala međusobno uopšte ne poznaju i ne daju istu sliku.

Teča nije imao mana i tokom godina, ne pridajući posebnu pažnju oblačenju, nastojao je ipak da shvati u šta se pretvara kad prekorači kućni prag. Bio je inteligentan čovek, obrazovan, želeo je da uhvati nekakav sistem, da odgonetne zagonetku preobražavanja. Savršeno mu je bilo jasno da iza svakog unutra ima drugačije spolja; iza svakog spolja – drugačije unutra, ali, ipak, odeću su činili predmeti, nikako životne suštine. Posle mnogo proba i proveravanja, Teča je naučio šta da oblači u kući da bi pristojno izgledao napolju. To je bio takoreći matematički koncept koji je on napokon savladao.

Jednog vetrovitog zimskog dana, Teča prekorači kućni prag i odeća mu postade ono što nije bila kod kuće. Pogleda se letimično u prvi izlog na koji je naleteo i zadovoljno se osmehnu. Sve je bilo usklađeno. Zadovoljan što je nadigrao sopstvenu odeću, Teča stade da se lepo ogledne u izlogu. Da, odeća je bila besprekorna, ali on sam nije bio više visok, naočit muškarac skladne građe i upečatljivo uspravnog držanja tela. Bio je lepo odeven, oronuli starac. Nije on nadigrao preobražaj, nego je preobražaj nadigrao njega.

BAČENI LJUDI

Bacaju ih, ili se sami bacaju. Uvek na isto mesto, uredno označeno tablama i putokazima. Kad ti neki ne treba – šalješ ga, ili ga lično nosiš tamo. Kad si samome sebi nepotreban – nosiš se ili naručuješ nekoga da te odnese. Biciklom, automobilom, vozom ili parobrodom. Bačeni ljudi nikome nisu potrebni, niko ih ne traži, niko ih i ne nalazi. Žive u ništavilu, sa snažnim osećanjem pripadnosti. Iako nije predviđeno da se druže, ponekad se može primetiti kako dvoje bačenih zajedno čekaju bicikl, automobil, voz ili parobrod; kako stoje jedno do drugoga i u isto vreme pogledavaju u svoje časovnike bez kazaljki. Njih i vreme zaobilazi u širokom luku.

(S makedonskog preveo **Duško Novaković**)